

14. Njezaczepšće a njewotpokazašće; ale jako jandžela Božeho mje přiješće, jako Khrystusa Jězusa.*

15. Hdže je nětko waše zbóžnokhwalenje? Přetož swědčenje wam dawam, zo budžešće, hdy by móžno bylo, sebi woči wutorhli a mi dali.*

16. Buch tohodla waš njeprěcel, dokelž wam wěrnosć prajach?*

17. Horja so wo was njeprawje; ale wuzamknyć was chcedža, zo byšće wo nich so horili.*

18. Wo dobrego pak hošće so w dobrym přeco, a nic jeno, hdyž sym pola was přitomny.*

19. Moje džěcatka, kotrež znowa z bolosću porodžam, hač so Khrystus we was wutwori.*

20. Bych pak pola was być cheyl nětko a swój hlós přeměnić, dokelž sym w nje-wěstosći wo was.*

21. **P**rajće mi, kotřiž pod zakonjom być chceće, njejsće zakon čitali?*

22. Přetož pisane je: „Abraham měješe dweju synow, jenoho ze služowneje, a jenoho ze swobodneje.“ 1. Mójz. 16, 15; 21, 2.

23. Ale tón ze služowneje je po mjasu narodženy, tón ze swobodneje pak přez slubjenje.*

24. To pak je z přirunanjom prajene.* Přetož to staj dwaj zakonjej, jedyn na horje Sinai, k služownosći porodžacy, kotryž je Hagar;

25. Přetož Sinai je hora w Arabiji, kotraž zwisuje z tym Jeruzalemom, kotryž nětko je, a služi ze swojimi džěćimi.*

14. S. Pawoł dopomina, z kajkej radosću Galatiscy jeho a křesćanske wěrnosće přijachu, hdyž je přeni króć wozjewješe, hač runje so to sta „w slabosći mjasa“; najskerje bě Pawoł tehdy khorowaty abo hinak čěsnjeny, štož bě za nich pruhowanje; tola jeho njezaczepchu, ale z najžiwišej zahorjenosću přijachu. — 15. Tehdy zradowachu so Galatiscy nad Pawołowym přikhadom a jich lubosć k njemu njeměješe mjezy, najwjetši wopor cheychu za njeho přinjesć. — 16. Maće mje tohodla za swojeho njeprěcela, dokelž wam po wěrnosći poroki činjach, druhi króć was wopytawši. — 17. Wina toho, zo sebi mje nětko tak mało wažiće, su bładni sebični wučerjo, kotřiž za waším spodobanjom lója, a was wot wšěch druhich wučerjow wotwobroćeju, zo byšće jeno jim přislušeli. — 18. t. r. ja pak was napominam, zo byšće zahorjeni byli, nic za tamnych sebičnych wučerjow, ale za dobrego wučerja, wosebje za mnje w kóždyj dobrej wěcy, a to nic jeno, hdyž sym přitomny, kaž sće woprawdže byli, hdyž wam dwójcy ewangelium wozjewjach, ale tež, hdyž přitomny njejsym. — 19. Jakož so s. Pawoł druhdy nan abo wótc mjenuje tych, kotrychž za křesćanstwo doby, tak předstaja so tudy jako jich mać, kotraž z bolosću swoje džěći porodža; tak tež Pawoł nětko druhi króć Galatiskich z bolosću takrjec porodža z błuda ke křesćanskej wěrnosći, za kotruž bě jich hižo prjedy dobył, jich wobroćejo. Jeho bolosće za nich traja, hač so Khrystus w nich wutwori, t. r. hdyž budža znowa dospołni křesćenjo. — 20. t. r. nětko bych z wami, hdy bych tam přitomny był, hinak rěčał, jako prjedy, a bych swój hlós přeměnil, za tym hač wobstojenja žadaju, tu porokuju, tam napominajo, tu prošo, tam zaso pokojejo; njepritomny njewěm, kotry hlós by najpřihodniši był. — 21. Japoštoł přizamkuje so nětko zaso k wučbje, kotruž bě hač do 10. rjadka rozestajał wo poměrje židowstwa ke křesćanstwu, zakonja k ewangeliju. Ze zakonja samoho, hdyž so kedžbnje čita, dyrbi kóždy spóznać, kak njerozomnje tón čini, kiž wot ewangelia zaso pod zakon so wróca. Pawoł dopokazuje to z podawkom z Abrahamoweho žiwjenja. — 23. Ismael, syn, kotrehož měješe Abraham z Hagaru, bě po mjasu rodženy, t. r. bjez džiwa, Abraham měješe w tehdyšich lětach hišće plódžacu móc a Hagar bě hišće mloda; syn Isaak pak, kotrehož měješe Abraham ze Saru, bu přez slubjenje rodženy, t. r. přez džiwo Boži, dokelž Abraham běše tehdy hižo 100 a Sara 90 lět. — 24. t. r. tón podawk znamjenja wyšše wěrnosće, pokazuje na přichodne wěcy, je potajkim předznamjo hnadow Khrystusoweho kralestwa. „To staj dwaj zakonjej“ abo slubaj, t. r. tamnej dvě žónskej, služowna a swobodna, předznamjenjatej dwoji zakon, stary a nowy, přez kotrejž chceše Bóh čłowjestwo k zbóžnosći, za kotruž bě stworjene a kotruž z hrěchom zhubi, znowa dowjesć. — 25. Slub, kotryž Bóh z Mójzesom na horje Sinai sčini, poděisny israelske džěći k službje zakonja, běše mać, kotraž swoje džěći k služownosći plódžeše a w Hagarje předznamjenjena, kotraž Abrahamej Ismaela porodži, z kotrehož Arabowje abo Ismaelitowje pokhadžeju; w Arabiji pak je hora Sinai, na kotrejž bu Mójzesej zakon daty; tuž zakon njesluša po prawym do slubjeného kraja, ale do Arabije. Kotřiž chcedža z křesćanstwa pod zakon so wrócić, chce Pawoł prajić, wopušća takrjec slubjeny kraj, přednamjo wěčného herbstwa a přěndu do Arabije, bywaju Ismaelitojo. Sinai zwisuje z nětčišim Jeruzalemom, t. r. Jeruzalem, jako nětčiša srjedžina židowstwa, ma tón samy wuznam kaž Sinai, předstaja tohodla Hagar, dokelž je ze swojimi džěćimi tež služownosći zakonja poděisnjeny.